

**VIP-student Megan ziet Marianne
Miedema als haar grote voorbeeld**

**‘De manier waarop
jij met patiënten
omgaat is bewon-
derenswaardig’**

Ze heeft het nooit eerder uitgesproken, maar VIP-student Megan de la Fonteijne heeft een groot voorbeeld in het ziekenhuis. En dat is stomaverpleegkundige Marianne Miedema. “De manier waarop Marianne met patiënten omgaat vind ik bewonderenswaardig. En ze heeft me zo goed begeleid! Ze bleef heel rustig en legde alles superduidelijk uit.”

Het was tijdens haar eerste stage. Ze had nog nooit een stoma gezien. En toen vroeg stomaverpleegkundige Marianne Miedema: “Wil je eens meekijken?” Megan: “Dat vond ik best eng. Ik realiseerde me ineens hoe ingrijpend het is voor mensen om een stoma te krijgen. Maar de manier waarop Marianne met hen omging vond ik bewonderenswaardig. Ik kwam bij een patiënt met een heel grote open buik. Een vrij jonge man. Ik zag de darmen liggen.”

“Dat zal een *platzbauch* geweest zijn”, zegt Marianne. “Dat is het openspringen van een buikwond. En lieten we jou daar naar kijken? Dat was niet niks voor jou als eerstejaars!” “Klopt”, zegt Megan, “maar ik wilde het zelf. En je hebt me er zo goed in begeleid! Je bleef heel rustig, je legde alles zo helder uit!”

Marianne bloost ervan. “O, dank je, wat lief dat je dat zegt! Dat is voor mij een opsteker. Ik voel me echt vereerd dat je mij zo’n voorbeeld noemt.”

Marianne vindt dat ze als stomaverpleegkundige een heel mooi beroep heeft. “Misschien wel het mooiste van het hele ziekenhuis. We krijgen er de tijd voor. Natuurlijk zijn er spoedsituaties, maar als je een patiënt kunt voorbereiden, dan trekken we daar een uur voor uit. Buiten corona kan er ook altijd familie bij zijn. Gaat het om een acute operatie, dan nemen we die tijd later alsnog.”

De stomaverpleegkundigen van Noordwest kunnen mensen met een stoma een leven lang begeleiden. “Dat is het mooie van dit vak, je bouwt iets op met de patiënt. Zonder

overdrijving kan ik stellen dat we de beste stoma-poli van Nederland hebben. We werken goed samen met de urologen en chirurgen en we merken dat zij onze kennis respecteren.”

Marianne en haar collega’s zijn zich erg bewust van de kwetsbaarheid van hun patiëntengroep. “Niemand wil een stoma. Mensen zijn bang voor lekkage. Onze taak is hen zó te begeleiden dat ze goed met hun stoma kunnen leven. Hopelijk komen ze bij ons met alle vragen en ongemakken waar ze tegenaan lopen. We hebben zóveel materiaal. We redden het bijna altijd om lekkage te voorkomen.”

Megan: “De stomaverpleegkundigen halen echt letterlijk alles uit de kast. Zo mooi dat

er altijd iets is om op terug te vallen!” Het gesprek gaat vakinhoudelijk verder tussen de twee. Er vallen termen als ileostoma, colostoma, eindstandig stoma, neoblaas en urinestoma. “Weet je dat je ook kunt spoelen?” vraagt Marianne. Nee, daar weet Megan het fijne nog niet van. “Met water”, legt Marianne uit. “Dat moet je om de dag doen. Dan ben je twee dagen ontlastingsvrij.”

Wat Megan ook fijn vindt, is dat de stoma-verpleegkundigen zo laagdrempelig zijn. “Als verpleegkundigen kunnen we zo een belletje geven: Zou je langs willen komen? En dan zijn jullie er. Jullie staan zo dicht bij de patiënt. Daar zijn we erg blij mee. Wij zijn duizendpoten, maar jullie zijn zo gespecialiseerd!”

Marianne: “Ja, dat zie ik ook, dat jullie zulke duizendpoten zijn. En dat vind ik op mijn beurt weer heel knap van jullie!”

Of ze zelf ook stomaverpleegkundige wil worden? Megan schudt haar hoofd. “Ik vind

het heel leuk, maar ik denk niet dat het mijn toekomst is. Sowieso vind ik mezelf nu nog te jong. Ik wil nog veel meer ervaring opdoen. Het leuke van de VIP is dat je zoveel afdelingen in het ziekenhuis te zien krijgt. Daardoor leer je ook veel mensen kennen en raak je zelf ook wat bekend. Waar ik nu werk, de kinderafdeling, spreekt me ook erg aan.”

Marianne knikt en zegt dan ernstig: “Je bent een heel goede verpleegkundige, Megan, dat straalt je uit.”

Ineens is Megan een beetje verlegen. “Nou ja, ik ben nog in de BBL-fase. Maar ik vind het inderdaad mooi om in korte tijd een band met de patiënt op te bouwen. Ik ben me er erg van bewust dat ik hem of haar meemaak op zijn kwetsbaarste momenten. Voor bezoek peppen ze zich op, maar wij zien ze ook als ze de nacht ingaan. En heeft iemand het moeilijk, dan ga ik er graag even bij zitten. Een kruikje geven, iets te drinken misschien. Ja, dat kan. Als leerling ben ik boventallig, dus ik heb de tijd.”

Megan de la Fonteyjne

Megan de la Fonteyjne (20) is vierdejaars VIP-student. Momenteel werkt ze op de kinderafdeling. Haar eerste stage deed ze op afdeling chirurgie.

“Daar kreeg ik te maken met patiënten met darm- en borstkanker. Dat versnelt wel je volwassenwording. Je wordt blootgesteld aan de harde realiteit van het leven. Maar je groeit erin. Ik vind het heel leuk om te zorgen en te verzorgen. En wat me ook aanspreekt is het uitleggen aan de patiënt, het delen van mijn kennis. Het is een verantwoordelijk beroep, ook als je leerling bent. Toch is dit wat ik wil. Ik zie mezelf echt nóóit op een kantoor!”

Marianne Miedema, stoma-verpleegkundige

Marianne Miedema (64) deed in Den Haag de inservice-opleiding. Ze verhuisde naar de regio Alkmaar, werd moeder en kwam zo in contact met de wijkverpleegkunde. Ze ging in de wijk aan de slag en volgde de hbo-opleiding tot wijkverpleegkundige.

Ze had ook stomapatiënten onder haar hoede en kreeg na verloop van tijd vanuit het ziekenhuis de vraag: voel je wat voor de opleiding stomaverpleegkundige? “Dat was mijn latere collega Marian de Koning die dat vroeg”, gniffelt Marianne. Een aantal jaren later kreeg het ziekenhuis behoefte aan een tweede stomaverpleegkundige. Marianne solliciteerde en werd aangenomen. “Inmiddels ben ik al dik twaalf jaar hier. Eerst waren we met ons tweeën: Marian en Marianne. Nu vormen we een team van vier, met twee collega’s die nog deels op chirurgie werken. Zij gaan ons opvolgen.”